

Ciprian Pop

Fraiero!

2018
3

Înainte de toate, vreau să îți spun că tot ceea ce am scris în această carte este real. Doar numele persoanelor au fost schimbată, pentru că aşa este mai bine. Sau, după cum spunea Puya în piesa Fete cu stil: „Numele lor au fost schimbate pentru ca bărbații lor să nu-și dea seama”.

Ciprian Pop

Introducere

M-am întors acasă și, în timp ce savuram sandviciul pe care tocmai îl cumpărasem, am primit un mesaj de la o prietenă: „Tot singur acasă? Aș vrea să trec pe la tine”.

Ca orice bărbat, evident că prima dată am gândit cu capul de jos și abia apoi cu acela de sus. „Sunt singur, te aștept”, i-am răspuns eu, anticipând ce va urma.

Mi-a răspuns că va ajunge într-o oră, dându-mi răgazul perfect pentru pregătire. Înțând cont că, recent, am citit un studiu care pretindea că persoanele te văd cu 20% mai atractiv decât te vezi tu pe tine însuți, m-am gândit să fac un duș rapid, doar de la gât în jos. Ca să nu mai pierd vremea să-mi fac freza. Spălat, bărbierit peste tot și încordat. Așteptam să văd cu o nerăbdare mai mare decât așteaptă românii să-l vadă pe Dragnea scriitor. Sau ultrașii, pe Dragomir la brutărie.

Am desfăcut o sticlă de whisky, mi-am turnat în pahar, am adăugat două cuburi de gheăță, mi-am aprins o țigară și m-am așezat la masa din bucătărie. Prisem sticla de la un prieten, cu ocazia terminării facultății; nu aveam eu bani să-mi cumpăr whisky, stai liniștit. De fapt, nici n-am terminat facultatea, examenele restante nu m-au lăsat, dar a trebuit să particip la festivitatea de final, apoi la banchet, fiindcă îmi cumpărasem costumul înainte să aflu de restanțe. Și am și plătit vreo 500 de lei pentru ceremonie.

Ca oricare altă femeie din lumea asta, evident că s-a lăsat așteptată. Nicio problemă. A fost exact timpul care-mi trebuia pentru a-mi croșeta doza de tupeu. Două pahare și deja am început să zâmbesc. Nu o mai văzusem niciodată, era o premieră și pentru mine. Mă simțeam ca-n Fake Agent. Ne cunoșteam doar de pe Facebook. În ulti-

mele două luni de zile ne-am tot întărâtat cu mesaje care mai de care mai picante. Îmi trimitea câteodată poze cu ea în lenjerie intimă, spunându-mi că abia aşteaptă să se bage aşa lângă mine, în pat. Eu nu prea aveam treabă cu patul, eu abia aşteptam să mă bag în ea. Îmi dădea noaptea mesaje în care îmi explica în detaliu, în cel mai pervers mod, ce mi-ar face dacă aş fi lângă ea. Îmi povestea cum se uita la pozele mele și o apuca dorința, cum ar vrea să mă sărute sau cum m-ar stoarce de energie până la ultimul strop de vlagă. Mă simteam ca un pahar cu bere. Eu doar pe el îl priveam cu interes, îl atingeam cu buzele și îl savuram până la ultima picătură. Mă edifica, făcând risipă de amănuite, despre cum îi plăcea să fie plesnită, trasă de par și dominată. Îmi punea hormonii în mișcare mai abitir decât îi pune pe români o ordonanță de urgență dată noaptea. Mă adusese în punctul culminant. Abia aşteptam să văd și deznodământul, iar mesajul ei picase la fix, mai ceva ca Emil Boc în emisiunea lui Andrei Gheorghe.

A sunat la ușă. Mi-am stins țigara, am băut și ultima gură de whisky și m-am dus să-i deschid. Eram curios să văd cum arată în realitate. Pe Facebook toată lumea arată bine. Până și mama arată de 20 de ani în poza de profil, una veche, făcută prin facultate. Nu vrea să se schimbe și să accepte realitatea. Cred că încă trăiește în trecut. La fel și tata. Ei doi sunt mereu contra. Contra tot. Au gândirea aceea de pe vremea comunismului, pe care, oricât ai vrea, n-o poți schimba. Tocmai de aceea mamei îi spun Antena, și lui tata, România. N-ai înțeles de ce? Pentru că atunci când îi aud vorbind, simt că mă uit la Antena 3 și la România TV. Și chiar fac parte din categoria aceea de persoane care, după ce se întorc de la muncă, își desfac o bere, se pun în fața televizorului și se lasă indoctrinați. Somn, serviciu,

bere, somn, serviciu, bere, somn. Atât. V-am făcut cunoștință și cu părinții mei, acum, să revenim la mine.

Hapciu!

Am strănutat, după care m-am dus să deschid ușa. Arăta chiar bine domnișoara. Era toată un zâmbet. Era mai zâmbet decât Smiley. Zâmbeam și eu. Eu de la whisky, iar ea... habar nu aveam de ce.

— Vezi că ai ceva la nas, mi-a zis ea.

— Intră și nu te descălță! Încolo, te rog, în bucătărie, i-am zis amabil.

Mi-am întors instant privirea către oglinda din hol, ca să văd ce aveam la nas. Aveam un muc care făcea bungee jumping, băga-mi-aș pula în el de strănut. Atunci mi-am dat seama de ce zâmbea ea. După aceea, am intrat și eu în bucătărie și am început să o studiez din toate unghiurile. Era chiar bună, vorba bărbaților. Bună! Puțin mai înaltă decât mine, dar, fie vorba între noi, nu contează înăltimea. Poate. Cel puțin, eu încă sper. Avea un maiou atât de mic și de decoltat, că am crezut că i-a intrat la apă. De fapt, nici măcar nu avea maioul mic, ci sănii foarte mari. Pantalonii ei erau mai scurți decât chiloții de pe mine, dar, cu toate astea, îi stăteau mai bine decât îmi stăteau mie ochii în cap în acel moment. Fundul ei, puțin cam mare, avea dimensiunea ideală. Mă refer la acea dimensiune care te face să te gândești doar la un singur animal. Ești tolomac dacă te gândești la o vacă; eu mă refeream la capră. Bineînțeles că noi, bărbații, nu gândim asta cu același cap cu care ne gândim, de exemplu, la mâncare.

Ochii ei albaștri parcă încercau să mă facă să nu-i mai privesc pe ceilalți. Dar nu aveam cum să nu fac asta, pentru că erau prea ieșiți din orbită... Ochii ei de sub maiou. La fiecare gest pe care îl făceam și cu fiecare glumă pe care o spuneam (cel puțin, încercam să fac glume) zâmbea într-

un mod plăcut, dar parcă tot îmi venea să mă duc în hol și să mă mai uit o dată în oglindă, să văd dacă nu cumva îmi mai atârna ceva din nas. După primele zece minute de discuții, mi-am dat seama că nu era genul acela de femeie care și-a vopsit părul blond doar ca să aibă o scuză.

Stăteam unul în fața celuilalt la masă, bând și fumând. Mi se părea că povesteam aiurea, dar cred că era și de la whisky. Ea îmi spunea cât sunt de drăguț, iar eu mă gândeam cât de drăguț aş putea să fiu în ea, sub ea sau peste. După al doilea pahar dat pe gât, m-a întrebat:

— Pot să îmi dau maioul jos? Că mi-e cald.

Nici n-am apucat să dau un răspuns sau căcar să reacționez în vreun fel, că ea deja era în sutien. Ochii mei de tarsier aveau un zoom mai bun decât iPhone 7 Plus în clipa aceea.

După încă un pahar s-a încălzit și mai tare:

— Te deranjează dacă îmi dau jos și pantalonii? Că mi-e atât de cald...

Care pantaloni, domnișoară? Că-s cât cureaua blugilor mei, îmi venea să-i spun.

— Nu mă deranjează, i-am zis cu o voce tremurândă, de zici că stăteam în pielea goală la minus treizeci de grade.

Nici căcar n-a încercat să fie discretă și să ii dea jos pe sub masă, ca să n-o văd. Nu! S-a urcat pe masă. După ce au căzut pantalonii, a căzut și ea în genunchi, a venit spre mine în patru labe, m-a luat de după gât cu o mâna și mi-a lins buzele.

Nu-ți imagina că am masă din aceea mare, cum mai vezi prin palate, și a umblat kilometri pe ea. A făcut doar un pas. Sau un genunchi. Ăla a fost momentul când pantalonii mei au început să-mi vorbească.

Știi sentimentul acela când vrei să faci ceva, iar cineva apare de nicăieri și îți schimbă toate planurile? Exact aşa

mă simteam eu. Voiam să stau, să beau liniștit whisky și să fumez o țigară, și cineva tocmai îmi dădea lumea peste cap. Peste ambele capete. Am vrut o zi în care doar să stau, să mă relaxez și să beau fără să mă streseze nimeni. Nu voi am să mă agit în vreun fel. Eram în situația de a alege. Sticla sau femeia. Nu voi am să las pe niciuna neterminată, aşa că...

Ce m-am gândit...

— Ia un loc înapoi, pe scaun. Mai stăm și mai povestim, că nu ne grăbește nimeni. Abia ai ajuns. Mai bem un pahar, mai fumăm o țigară... Ia spune-mi, care e cea mai mare fantezie a ta? i-am zis eu, calmându-i avântul.

— M-ai închis cu asta. Până mă gândesc eu, spune-mi care-i a ta.

A fost mai simplu decât la Loto 1/2. Evident că am întrebăt-o care era fantasia ei doar ca să mă întrebe și ea pe mine. Era la mintea cocoșului, dar găina nu s-a prins.

— Cea mai mare fantezie a mea este să stau pe un fotoliu, să fumez o țigară și să beau un whisky, în timp ce o domnișoară...

— Stai! zice ea, oprindu-mă.

Eu continuam să zâmbesc, iar ea, dintr-o dată, a devenit serioasă. Asta m-a panicat.

— Știu care e cea mai mare fantezie a mea? îmi zise răspicat.

Zâmbetul îmi dispăruse și mie.

— Care? am întrebăt-o timid, ducând paharul către gură.

— Cea mai mare fantezie a mea este să îndeplineșc cea mai mare fantezie a ta.

În momentul acela, s-a declanșat un cutremur, cu epicentrul în mintea mea. Cel mai tare s-a resimțit în mâna cu care tocmai încercam să duc paharul la gură. Conținu-

tul s-a vărsat pe mine, iar ea a început să râdă. S-a ridicat de pe scaunul pe care se aşezase şi m-a prins de tricou:

— Lasă-mă să te ajut să-l dai jos, că tot eşti ud, mi-a zis.

Eram chiar mai ud decât îşi închipuia. În timp ce încercam să mă şterg cu tricoul pe piept, ea a luat alt pahar, l-a umplut cu whisky şi m-a luat de mâna.

— Ia scrumiera, ţigările şi bricheta şi hai în cameră. Acum! mi-a zis răspicat, cu o expresie serioasă pe chip.

N-am putut să nu mă supun. M-aş fi simţit prost dacă n-aş fi ajutat o femeie să-şi îndeplinească fantzia cea mai mare.

Ştiţi fotografile acelea în care el îi face ei o poză, ţinând-o de mâna prin diferite vacanţe exotice? Ea se vede din spate, iar prostului i se vede doar jumătate din mâna cu care-şi trece cardul prin cititoarele de carduri? Exact asta era imaginea din faţa ochilor mei.

M-a tras de mâna până în cameră şi mi-a zis să stau jos. Era prima dată când stăteam în cameră la mine, în fotoliu, mai comod decât într-un S-Class din 2016. Ei nu-i era, de fapt, cald în bucătărie. Se dezbrăcase din alte motive, aceleaşi pentru care m-am dezbrăcat şi eu înainte să mă aşez în fotoliu. S-a aşezat în faţa mea în genunchi şi, dându-mi chiloţii jos, a început să-mi facă un ciuci. Ce e acela un ciuci? E chestia aceea pe care o fac 90% dintre femei, iar restul de 10% nu recunosc. A început să îmi demonstreze că nu mă înşelasem atunci când bănuisem că era pricepută la făcut lucruri cu gura. Eu mi-am aprins o ţigară, am luat o gură de whisky, am lăsat capul pe spătarul fotoliului şi am închis ochii. Era exact ca în fantzia mea. O trăiam. Din când în când, mai ridica privirea, se uită în ochii mei în timp ce agita spiritele şi îmi zicea: „Dă-mi să trag un fum”.

După ce m-a supt... de puteri, a ridicat, la final, capul. Mai precis, după final. După finalul meu. A vrut să mă întrebe ceva, cred. N-am înțeles nimic, fiindcă avea gura plină, dar i-am zis:

— Ia cu whisky, fetiță!

A luat. Acela a fost momentul în care mi-am pus un semn de întrebare cât mine de mare. Deci, nu foarte mare. Dacă de la prima întâlnire m-a mâncat ca pe un Big Mac cu extra sos, oare ce avea de gând mai încolo? Oare ce fel de femeie era? Mai apoi, s-a ridicat și a făcut primul lucru pe care îl fac toate după ce-ți fac un ciuci. A dat să mă pupe. De ce toate fac asta? Zici că Dumnezeu, atunci când a creat femeia, i-a dat o sarcină: „După ce scoți dracii din el, sărătă-l!”. După ce le-a zis asta, le-a împărțit în două categorii: cele care o fac și cele care nu recunosc că o fac.

De ce se gândesc femeile să te sărute după ce îți fac una mică? Femeia se gândește în momentul acela „Hai să-l sărut acum, să văd ce reacție are, dacă mă iubește”. Te iubește, dar nu asta demonstrează iubirea! Apreciază că i-ai înghițit copiii lichizi, dar să știi că percepția bărbatului asupra femeii se schimbă radical după ce și-a dat drumul. O vede cu alți ochi. Cu alt cap. Nu mai gândește cu ăla de jos, ci cu ăla de pe umeri, chiar dacă stai dezbrăcată în fața lui. El și-a îndeplinit menirea, a terminat. Dacă ar putea să pocnească din degete, ca să dispari pentru câteva momente, ar face-o. Crede-mă. E clipa în care nu vrea să te audă și să te vadă. Vrea liniște și o țigară. Abia după ce fumează în liniște, începe să se gândească din nou la tine cu capul amortit, care atârnă. Pasiunea pentru tine îi revine din nou și atunci te dorește înapoi.

Când s-a apropiat să mă sărute, i-am zis:

— Mai ia o gură de whisky!

M-am aşteptat că măcar la o palmă, dar cred că şarmul

zâmbetului meu sarcastic m-a salvat. Am luat-o de mâna și ne-am întors în bucătărie, cu toate că am văzut că se aştepta să ne punem în pat. N-am apucat să găsesc o scuză bună prin care să îi spun că n-am chef, că m-a și întrebat:

— Știi, de fapt, care e fantasia mea cea mai mare?

— Care? am întrebat-o, mirat.

— Să mă arunci pe pat, să mă legi de mâini, să mă legi la ochi și să mă violezi tare, tare, tare.

Am o întrebare. De ce multe femei au fantasia asta? Sunt foarte curios. Știu că e foarte excitant să te lași dominat de partener sau parteneră, că simți intens clipa. Știu că este important să faci lucruri noi pentru a evita rutina monotonă, dar de ce fix chestia cu legatul? Atât de mult au influențat cele 50 de umbre ale lui Grey? Sau umbrele întunecate? Sunt curios ce s-ar fi întâmplat cu voi dacă umbrele alea erau luminate. Oare v-ați fi pus vreo întrebare sau rămâneați în întunericul conștiinței voastre?

Până la urmă, nu a plecat cu un gust amar, deoarece i-am promis că, data viitoare, am să îi îndeplinesc eu cea mai mare fantzie, apoi i-am dat și o gumă ca să nu plece, nici la propriu, cu un gust amar.

M-am aruncat în pat cu gândul la un somn bun, dar eram curios în legătură cu părerea ei despre mine. Nu m-am putut abține, așa că i-am dat mesaj.

„Te-ai simțit bine la mine acasă? Ce părere ți-ai făcut despre mine?”

„M-am simțit bine, iar tu ești o persoană ornamentală.”

„Adică?”

„Adică, nu faci nimic!”

Nu i-am mai răspuns.

M-am așternut la somn, asta nu pentru că voi am să îmi aduc aminte de vremea când eram la grădiniță și

dormeam de prânz, ci pentru că eram mai extenuat decât un student în noaptea de dinaintea examenului. Și nici măcar nu făcusem nimic. Ardelean, ce să mai zic? După ce m-am trezit, m-a sunat Ionuț și mi-a zis că vrea să treacă pe la mine. Nu ne văzusem de câteva zile.

- Cum o mai duci, Cipri? m-a întrebat el.
- Tot aşa moale, mică și pe stânga. Tu?
- Amuzantule!
- Cel puțin, încerc să fiu.
- Ce mai faci? N-am mai vorbit de câteva zile.
- Sunt bine, a fost o prietenă pe la mine mai devreme. Cu una, cu alta, îmi mai trebuie și mie din când în când. După ce a plecat, m-am pus în pat, că eram obosit. Asta și din cauza ei, dar și din cauza alcoolului.
- Înseamnă că v-ați simțit bine, mi-a spus el, râzând.
- Da, amândoi. Importantă este propria piele. Restul nu contează, atât timp cât nu o iubești, i-am zis eu cu același sarcasm.
- Dacă tu spui...

De vreo câteva luni, am observat că vorbea cu o persoană (cel mult femeie), trecută „Q” în telefon. Asta, dacă nu și-a băgat celălalt număr în agendă, ca să mă facă să cred că se conversează și el cu cineva pentru prima dată în viața lui. Până atunci, nu l-am întrebat cu cine pierdea vremea, pentru că nu eram curios, dar, ținând cont că era la mine acasă și încercam să am un dialog cu el, iar el era tot cu ochii în telefon, m-am enervat.

- Tot cu Q vorbești? l-am întrebat răspicat.
- Da, mi-a zis, ridicând ochii din telefon și zâmbind.
- Cine e?
- O fată.
- Du-te, mă, nu te cred! Are mâini?

- Surprinzător pentru tine, are.
- Dar umblă în ele, l-am completat eu.
- Da, mă, mi-a zis, pufnind în râs.
- Bravo, i-am spus exact ca unui câine care tocmai a executat o comandă. Cine e?
- Nu ştiu.
- Cum mă-ta nu ştii, atâtă timp cât vorbeşti cu ea? Ai format un număr la întâmplare, i-ai dat mesaj, ţi-a răspuns şi de atunci tot vă scrieţi? Eşti idiot?
- Nu pot să îţi spun cine e.
- Asta este altceva. De ce nu poţi să îmi spui?
- I-am promis că nu o să spun la nimeni, mi-a zis sec.
- Bine, dar ştiu să ţin un secret, n-o s-o anunţ, eşti culmea.
- Nu pot, Cipri, serios.
- Măcar vă futeţi? Fii sincer!
- Da, mi-a zis, zâmbind larg şi mândru de el.
- M-am blocat. Voiam neapărat să aflu cu cine şi-o trăgea Ionuț. Orice fel de tras era. Cu arma, cu arcul sau pe nas.
- Şi nu îi spui lui Cipri cu cine ţi-o tragi? l-am întrebat eu.
- I-am jurat că nu voi spune nimănuï despre noi.
- Bun. Fii atent! i-am spus eu. Nu îmi spui cine este, pentru ca i-ai jurat. Dar eu îţi pun trei întrebări despre ea şi tu îmi răspunzi cu „da” sau „nu”. OK?
- OK.
- M-am gândit să-i zic trei nume de fete pe care le-aş fi crezut în stare să facă sex cu el fără să fie plătite. Dar dacă nu le nimeream? O beleam. Aşa că m-am gândit să îi pun trei întrebări care să fie atât de adânc însipite în viaţa lui pe cât erau şi de tare strâns legate de prietenia noastră. Astfel,

îmi puteam da seama cine era făptașa. Fără să mai stau pe gânduri, am început.

- Studentă sau elevă?
- Elevă.
- La liceul unde am învățat noi?
- Nu.
- E singură sau e într-o relație?
- Are iubit.

Așa-i femeia, dacă nu știi cum trebuie să o iubești, o să vezi cum e să plângi după ea. Domnișoara cu care vorbea Ionuț era într-o relație. Probabil că sunt mai vulnerabile cele care deja au iubit decât cele singure. Nu știu de ce, dar aşa am observat eu. Se satură și ele și vor o schimbare. Tot timpul vor ceea ce nu au acasă. Dacă iubitul e grijuliu cu ea, toată ziua o cocoloșește și o ridică în slăvi cât e de frumoasă și de perfectă, atunci o atrage unul mai dominant și mai stăpân pe situație. Dacă iubitul e mai sec, atunci e atrasă de unul care îi oferă mai multă atenție și-o pupă-n fund. Multe dintre cele care vor o schimbare nu își dau seama că, de fapt, ele ar trebui să fie schimbarea.

Aveam detaliile, dar nu mă prindeam. Aveam nevoie de ceva mai mult. Un fel de extra tot sau măcar un extra sos, dar Ionuț nu voia să îmi spună nici în ruptul capului. Îmi venea să îi dau un pumn, apoi să îi iau telefonul, dar îmi era frică. Dacă nu adormea din primul pumn? O beleam? Sigur că da.

După câteva ore în care am încercat să îl conving să îmi mai dea măcar câteva detalii, a plecat acasă, lăsându-mă în așteptare ca pe-o viză pentru America. Spre seară, m-am pus în pat, încercând să adorm, dar gândul îmi era doar la acea fată misterioasă. Gânduri, nume, posibilități, compatibilități, întâlniri, minciuni, promisiuni, toate mi-au trecut prin minte. Mă simțeam ca Shaggy la finalul unui episod

din Scooby Doo. Voiam să dau jos odată masca aia nenorocită și să văd cine era.

Cine dracu` era?

Am adormit gândindu-mă la ea.

Cel mai grav a fost dimineață, când m-am trezit la fel de curios. Am crezut că măcar îngerul meu păzitor o să-i pese de mine și o să se îndure și să îmi lase un bilet pe birou cu numele pe care îl căutam, dar n-a fost să fie.

Am început să mă îndoiesc de existența acestui îngerul păzitor, fiindcă, dacă mă gândesc mai bine, n-a fost niciodată lângă mine în clipe grele. Dar i-am găsit o scuză și de data asta. Probabil că era plecat să bea niște beri în locul meu, ținând cont că nu ieșisem nicăieri cu o seară înainte.

După ce am mâncat, m-a sunat Ionuț.

— Ieșim la o cafea? m-a întrebat el.

— Nu ies, pentru că am ceva de lucru.

De fapt, nu aveam chef de persoanele din anturajul lui.

Până spre după-masă, m-am tot gândit la identitatea acelei domnișoare. Credeam că totul este în zadar, însă, la un moment dat, îngerul meu păzitor s-a întors de la plimbare și mi-a șoptit să intru pe Facebookul lui Ionuț, să văd ce prieteni are și să-i compar cu tiparul realizat mental.

De, fapt m-am uitat doar la jumătate, căci pe bărbați i-am scos din schemă. După câteva ore de muncă am reușit să termin lista. Când am privit-o am rămas șocat. Un nume îmi sări în ochi. Eram uimit. Nu-mi era străină. Nu-mi era deloc străină și nu voiam să fie ea. L-aș fi sunat și l-aș fi întrebat pe Ionuț, dar îmi era groază că nu cumva să-mi dea un răspuns afirmativ. Chiar nu îmi doream să fie ea. Nu era bine dacă aveam dreptate. Nici măcar nu i-am

pronunțat numele cu voce tare. Asta, și pentru că nu sunt nebun și nu vorbesc singur prin casă. Am mototolit foaia și am aruncat-o, repetându-mi în gând „Te rog! Să nu fie ea! Nu cred că a făcut asta. Nu cred că s-a culcat cu ea!”. Și totuși, într-un final, după ce m-am calmat, mi-am făcut curaj și l-am sunat.

— Când termini cu munca, să treci pe la mine, avem ceva de discutat.

A trecut o oră și a apărut. A fost cea mai lungă oră din viața mea. Mă uităm la ceasul de pe perete și, când vedeam cât de lent se mișcă secundarul, îmi venea să îl dau jos, să văd dacă nu cumva scria pe el „Made in Ardeal”. Vreo două zile a durat acea oră.

— Intră! Așează-te, vreau să discutăm ceva! i-am spus, zâmbindu-i ironic.

- Despre? m-a întrebat el.
- Despre ceea ce am discutat ieri.
- Așa. Ce vrei să discutăm?
- Adică?
- Despre Q.

Nu știam dacă să îl iau pe ocolite sau să fiu direct.

— Ionuț, azi și-am studiat profilul de Facebook și, dintre toți prietenii tăi, doar una singură se încadrează perfect la ce mi-ai zis aseară. Te rog, spune-mi că nu-i ea.

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi, dar nu voia să lase garda jos și să recunoască. I-am citit în ochi că se simțea cu musca pe căciulă, și nici măcar nu avea căciulă.

- Spune-mi! Ea e? l-am întrebat din nou.

El continua să zâmbească. Dar știi cum zâmbea? De parcă era președintele țării și tocmai rostise cuvântul „ghinion”.

— Nu știu la cine te gândești, mi-a zis.
— Ba da, știi. Nu te face că nu știi!
— Ți-am spus că nu pot să confirm, dacă tu crezi că e singura...

Am rămas șocat, cu toate că mă așteptam să fie ea.
— Nu-mi vine să cred, jur! Nu mă așteptam de la tine.
Au trecut doar câteva luni de când nu am mai vorbit cu ea!
Cum ai putut?! De asta ai trecut-o în agenda aşa, ca să nu mă prind eu. Poți să începi să-mi explici. Ai multe să-mi povestești, i-am spus eu, aprinzându-mi o țigară.

— Fii atent, Cipri, totul a început aşa...

Doresti cartea cu autograf? Trimit un e-mail la adresa contact@fraiero.ro și o sa te contactam noi! Poti cumpara cartea si de pe urmatoarele linkuri:

